

Додаток
до розпорядження Компаніївського
селищного голови
від березня 2024 року №

Пропозиції щодо перейменування вулиць/провулків
Компаніївської територіальної громади, які підлягають перейменуванню
відповідно до Закону України «Про засудження та заборону пропаганди російської імперської політики в Україні і деколонізацію топонімії»

Назва населеного пункту	Назва об'єкта топоніміки	Назва для перейменування	Обґрунтування нової назви
смт Компаніївка	вулиця Першотравнева	вулиця Захисників України	Увічнення пам'яті Захисників України
с.Живанівка	вулиця Гагаріна	вулиця Захисників України	Увічнення пам'яті Захисників України
с.Лужок	вулиця Мічуріна	вулиця Козацька	Увічнення пам'яті про козаків, які оселилися в середині XVIII ст. на берегах Сугоклеї-Комишуватої (притоки Інгулу) поблизу Умансько-Кримського тракту.
с.Громадське	вулиця Тітова	вулиця Героїв Крут	Бій під Крутами — бій, що відбувся 29січня 1918 року біля залізничної станції Крути, за 130 кілометрів на північний схід від Києва, 18 км на схід від Ніжина. Трагічна загибель студентського куреня під Крутами стала символом патріотизму і жертвності в боротьбі за незалежну Україну.
с. Травневе	вулиця Гагаріна	вулиця Героїв Майдану	Увічнення пам'яті про учасників Революції Гідності на Майдані в Києві у 2013-2014 роках.
с.Червоновершка	вулиця Краснофлотська	вулиця отамана Герасима Нестеренка	Нестеренко Герасим Онуфрійович (псевдонім <i>Орел</i>), (* 3 березня 1890 , с. Червоновершка , Єлисаветградський повіт , Херсонська губернія , Російська імперія — 1946 , подальша доля невідома) — український військовий та громадський діяч часів УНР, Головний отаман Холодного Яру . Народився 3 березня 1890 року в с. Червоновершка Єлисаветградського повіту Херсонської губернії. Вчитель, член Єлисаветградської повітової земської управи (1917), В 1917 році — отаман кінної сотні (30 осіб) Ревучанського куреня Вільного козацтва . Військове звання — сотник (згодом — полковник) Армії УНР . У повстанському русі, принаймні, з 1919 року. Керівник Єлисаветградсько-Олександрійського повстанкому (1919 —

			1922). Організатор повстання проти радянської влади на початку серпня 1919 року (був керівником штабу, якому підпорядковувалось до 10 тисяч повстанців) та проти денікінців у вересні того ж року. Арештований співробітниками відділу контррозвідки «СМЕРШ» Одеського військового округу 7 червня 1945 р. Допити тривали до середини липня, вирок ухвалено 15 квітня 1946 року Особливою нарадою Міністерства внутрішніх справ СРСР — 10 років ув'язнення у виправно-трудових таборах . Подальша доля невідома. 9 листопада 2017 року Герасиму Онуфрійовичу відкрили меморіальну дошку в селі Червоновершка Компаніївського району Кіровоградської області ^[1] .
с. Роздолля	вулиця Степна	вулиця Степова	Українська назва перейменованої вулиці відповідно до вимог Закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної».
с. Братерське	вулиця Гагаріна	вулиця Незалежності	Уособлення віковичного прагнення українців до розбудови незалежної України.
с.Лозуватка	вулиця 40-річчя Перемоги	вулиця Партизанська	З метою вшанування відповідно до Закону України «Про увічнення перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 1939-1945 років» партизанського руху в селі у роки Другої світової війни та партизанів-земляків, які були страчені нацистами під час окупації с. Лозуватка та поховані у братській могилі.
с.Полтавка	вулиця Маяковського	вулиця Василя Симоненка	Васіль Андрійович Симоненко (8 січня 1935 , с. Біївці , Лубенський район , Полтавська область , Українська РСР , СРСР — 13 грудня 1963 , Черкаси , Українська РСР) — український поет і журналіст , діяч українського руху опору, шістдесятник . За своє коротке життя (прожив всього 28 років) Василь Симоненко зміг написати кілька поезій та новел, провідною темою яких є любов до рідної землі, відповідальність за її долю. Автор численних статей, театральних і літературних рецензій, трьох казок для дітей та дорослих: «Цар Плаксій і Лоскотон», «Подорож в країну Навпаки», «Казка про Дурила». Збірка «Земне тяжіння» (1964) та книга «Лебеді материнства» (1981) були видані посмертно. Лауреат Державної премії імені Тараса Шевченка (1995, посмертно). Симоненко отримав Шевченківську премію лише через 30 років, уже в Незалежній Україні. Іменем поета названо 5 літературних премій. Найбільш відомі пісні на його слова «Лебеді материнства», «Де зараз ви, кати мого народу», «Ти знаєш, що ти людина».
	вулиця Гагаріна	вулиця Леоніда Каденюка	Увічнення пам'яті Леоніда Костянтиновича Каденюка, українського льотчика-випробувача 1-го класу, політичного діяча, генерал-майора авіації, першого і єдиного космонавта незалежної України, народного

			депутата України 4-го скликання, Народного Посла України, Героя України, кавалера ордена «За заслуги» III ступеня, кавалера ордена «За мужність». У період від 19 листопада до 5 грудня 1997 року разом з членами екіпажу(чотири американці та один японець) здійснив космічний політ на американському БТКК «Колумбія» місії STS-87 . У кожного з космонавтів було своє завдання. Українець виконував роль науковця-біолога.
	вулиця Комарова	вулиця Миру	Уособлення прагнень людей до мирного життя та відстоювання миру.
с.Долинівка	вулиця Комарова	вулиця Соборна	22 січня 1919 року, у Києві на Софійській площі було проголошено Акт Злуки (об'єднання) українських земель. У доленосному документі стверджувалось об'єднання двох тодішніх держав УНР та ЗУНР, що з'явилися на уламках Російської і Австро-Угорської імперій в єдину соборну Українську державу. У тексті Акту Соборності утверджувалось: «Однині на всіх землях України, розділених віками — Галичині, Буковині, Закарпатській Русі і Наддніпрянській Україні — буде одна, велика Україна. Мрії, для яких найкращі сини України жили і вмирали, стали дійсністю. Однині повіки буде одна, самостійна Українська Народна Республіка».Соборність означає єдність українських земель і української нації. Ця ідея генетично закладена в українцях з давніх-давен.
	вулиця Гагаріна	вулиця Лесі Українки	Лєся Українка (справжнє ім'я — Ларіса Петрівна Косач, у шлюбі Косач-Квітка; 13 (25) лютого 1871 , Новоград-Волинський , Волинська губернія , Російська імперія ^[7] — 19 липня (1 серпня) 1913 , Сурамі , Тифліська губернія , Російська імперія (нині Грузія)) — українська письменниця , перекладачка та культурна діячка, співзасновниця літературного гуртка « Плеяда » та групи Українська соціал-демократія . У сучасній українській традиції входить до переліку найвідоміших жінок давньої та сучасної України ^[8] . Писала в жанрах поезії , лірики , епосу , драми , прози , публіцистики , розвинула жанр драматичної поеми в українській літературі. Працювала в галузі фольклористики (наспівала 220 народних мелодій) і активно долучалася до процесів українського жіночого руху та національного відродження.
с. Першотравенка	вулиця Гагаріна	Вулиця Степана Чобану	Степан Іванович Чобану (1963–2022) – військовий льотчик, Герой України. Військовий льотчик 1 класу, брав участь у трьох військових парадах із нагоди Дня Незалежності України – пролітав над Хрещатиком у 1996, 2001, 2008 роках. 2010 року пішов на пенсію, але через п'ять років, у

			зв'язку з військовою агресією РФ, вирішив повернутися до лав ЗСУ. Як один із найдосвідченіших льотчиків українських ВПС, постійно виконував бойові чергування в складі сил протиповітряної оборони. 24 лютого 2022 року вивів літак з-під підступного ракетного удару країни-агресора, з честю й гідністю продовжував виконувати бойові вильоти. 28 лютого на літаку Су-27 першим піднявся в повітря і вступив у повітряний бій над Кропивницьким, відволікаючи на себе ворожу авіацію, був атакований ракетами, внаслідок чого загинув смертю хоробрих. Його дії забезпечили підняття в повітря решти літаків частини, виведення їх з-під удару та перебазування на резервний аеродром. Одержав звання «Герой України» з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (2022, посмертно).
с.Володимирівка	вулиця 40-річчя Перемоги	вулиця Перемоги	На честь перемоги у Другій світовій війні 1939-1945 років.
с.Петрівка	вулиця 40-річчя Перемоги	вулиця Захисників України	Увічнення пам'яті Захисників України усіх поколінь.
с.Губівка	вулиця Черняхівського	вулиця Захисників України	. Увічнення пам'яті Захисників України усіх поколінь
	вулиця Гагаріна	вулиця Богдана Хмельницького	Богдан (Зинівій-Богдан) Хмельницький (27 грудня 1595 (6 січня 1596) ^{[1][2]} — 27 липня (6 серпня) 1657) — політик , полководець і дипломат , провідник національно-визвольних змагань 1648—1657 років , творець Української козацької держави , гетьман Війська Запорозького [[] Перемога у Батозькій битві 1—2 червня (22—23 травня) 1652 року дала можливість вибороти Українській державі фактичну незалежність ^[1] . Гетьманство Богдана Хмельницького зумовило перелом у суспільно-політичному житті Європи , на терені якої з'явилась, хоч і ненадовго, суверенна Україна з усіма атрибутами політичної та економічної влади. Були визначені кордони Української держави у межах давніх українських земель [[]
с.Водяне	вулиця 40-річчя Перемоги	вулиця Ігоря Бедзая	Ігор Володимирович Бедзай (1972–2022) - військовий льотчик, Герой України, уродженець Півдня України (м. Миколаїв); проявив свою позицію під час окупації Криму (2014), вивівши звідти свій підрозділ, а 7 травня 2022 року загинув під час боїв за острів Зміїний. 2014 року 10-та бригада морської авіації, якою він командував, стала єдиним підрозділом ЗСУ, який зумів вивести з окупованого Криму свою бойову техніку. Ризикована операція з порятунку літаків та гелікоптерів

			під дулами автоматів окупантів була проведена під керівництвом І. Бедзая. Одержав звання «Герой України» з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (2022, посмертно). Нагороджений також орденом Богдана Хмельницького III ст. (2014). Наявність вулиці Ігоря Бедзая є виявом пошани до подвигу українських воїнів, зокрема тих, які утримували південні кордони України, під час українсько-російської війни.
с.Мар'ївка	вулиця Єсеніна	вулиця Івана Карпенка-Карого	Іва́н Карпе́нко-Ка́рий (справжнє прізвище — <i>Тобілевич</i>; 17 (29) вересня 1845, Арсенівка, Бобринецького повіту, Херсонської губернії, тепер Новомиргородський район, Кіровоградська область — 2 (15) вересня 1907, Берлін) — український письменник, драматург, актор, ерудит, один з корифеїв українського побутового театру. Іван Карпенко-Карий утвердив жанр комедії в українській літературі як канонічну універсальну форму художнього зображення і моделювання найрізноманітніших проявів взаємин між людьми та організації їхнього внутрішнього світу в системі координат загальнолюдських цінностей. Брат Миколи Садовського, Панаса Саксаганського та Марії Садовської-Барілотті.
с.Зелене	вулиця Матросова	вулиця Петра Калнишевського	Петро Іванович Калнишевський, святий праведний Петро́ Калнише́вський (20 червня 1690^{[3][4]} / (липень 1691)^{[5][6]}, с. Пустовійтівка, Костянтинівська сотня, Лубенський полк, Військо Запорозьке Городове (нині Роменський район, Сумська область, Україна) — 31 жовтня (12 листопада) 1803^[1], Спасівський ставропігійний монастир на Соловецьких островах, Російська імперія) — визначний український державний, культурний та релігійний діяч, кошовий отаман Війська Запорозького Низового (1762, 1765—1775). Кавалер Ордена Андрія Первозванного. Політичний в'язень Російської імперії. Канонізований УПЦ КП у 2008 році (вшановують як <i>Петра Багатостраждального</i>), та УПЦ МП в 2015 році (вшановують як <i>праведного Петра Калнишевського</i>).
	вулиця Мічуріна	вулиця Смиренків	Смиренки — рід промисловців-цукроварників, конструкторів і власників машинобудівних заводів, піонерів пароплавства на Дніпрі, науковців і практиків садівництва, меценатів української культури. Перші достовірні відомості відносяться до Степана Смиренка, який понад 20 років козакував на Запорозькій Січі, а згодом чумакував. Помер наприкінці XVIII століття.

			Його сина Федора записали у кріпаки. Разом із своїм тестем Михайлом Яхненком Федір орендував, а згодом побудував млини над річкою Вільшанкою біля рідного Платонового Хутору (між містечком Городище і селом Мліїв на Черкащині) і став одним з перших українських цукро заводчиків. Викупив себе і двох найкмітливіших синів із кріпацтва та послав їх учитися до Політехніки в Парижі. Сини Федора Платон і Василь були відомими технологами і промисловцями та меценатами української культури; Платон захоплювався ще й садівництвом. Син Платона Левко і син Левка Володимир були визначними помологами, засновниками раціонального садівництва не лише в Україні, а й в усій Російській Імперії, згодом в СРСР. Левко Симиренко всебічно вивчав зібрані ним сорти, поліпшував селекційним способом якість місця, акліматизував чужі й вивів нові (наприклад, популярний сорт яблуні Ренет Симиренка, названий ним на честь батька^[2]), вказував для яких районів рекомендовані сорти є перспективними. Син Володимира Олекса Симиренко (Alex Simirenko) — був видатним соціологом у США
	вулиця Першотравнева	вулиця Марка Кропивницького	Марко́ Лукіч Кропивни́цький — український письменник, драматург, театральний режисер і актор. З іменем Кропивницького пов'язані створення українського професійного театру на підросійській частині України й наступний етап розвитку реалістичної драматургії. На його честь також був перейменований колишній Кіровоград.
	провулок Цвіточний	провулок Квітковий	Українська назва перейменованого провулку відповідно до вимог Закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної».
с. Софіївка	вулиця Першотравнева	Вулиця Пилипа Орлика	Пили́п О́рлик (лат. Philippus Orlik , рос. дореф. Филиппъ Орликъ ; 11 (21) жовтня 1672^[1] , Косу́та — 24 травня 1742 , Ясси) — український політичний , державний і військовий діяч , Генеральний писар (1702–1709), гетьман Війська Запорозького у вигнанні (1710–1742), поет , публіцист . Представник шляхетського роду Орликів (чеського походження), що користалися гербом «Новина» . Один із упорядників «Договорів і постанов» — конституційного акту, який є першою українською Конституцією, фактично — козацьким суспільним договором Московія намагалася переконати увесь світ в тому,

			що України як держави ніколи не існувало. Проте ще у 1710 році українець, гетьман Пилип Орлик створив першу в Європі модель вільної, незалежної держави. Це Конституція Пилипа Орлика, в якій було прописано поняття «вільного народу», основи демократії та правосуддя, антикорупційні та соціальні засади^[6]. Центр стратегічних комунікацій та інформаційної безпеки і МКІП нагадав, що поки в москві поклонялись царю, Україна вже заклала основи суверенної, вільної та цивілізованої країни¹
с. Коневе	вулиця Гагаріна	вулиця Космонавтів	На честь космонавтів, дослідників космосу
с. Гарманівка	вулиця Першотравнева	вулиця Незалежності	Уособлення віковичного прагнення українців до розбудови незалежної України.
с. Семенівка	вулиця Ковпака	вулиця Івана Франка	Ів́ан Якович Франко́ — видатний український поет, прозаїк, драматург, літературний критик, публіцист, перекладач, науковець, громадський і політичний діяч. Доктор філософії, доктор габілітований (відповідає українському науковому ступеню доктора наук , кваліфікація, що дозволяє обійняти посаду професора університету), дійсний член Наукового товариства імені Шевченка, почесний доктор Харківського університету. Він був одним із перших професійних українських письменників, тобто заробляв на життя літературною працею. Знав 14 мов. Писав твори не лише українською, а й польською, німецькою, іншими мовами. Перекладав українською з 48 мов, зокрема східних. Сучасники називали його «академія в одній особі».
с. Антонівка	вулиця Валі Котика	вулиця Михайла Коцюбинського	Миха́йло Миха́йлович Коцю́бінський (5 (17) вересня 1864, Вінниця, Подільська губернія — 12 (25) квітня 1913, Чернігів) — видатний український письменник, громадський діяч, голова «Просвіти» в Чернігові, титулярний радник^[4] Батько Юрія, Оксани, Ірини та Романа Коцюбинських. В українську літературу ввійшов як майстер психологічної прози. Вершинами його художнього стилю критики вважають «Fata Morgana», «Що записано в книгу життя» (1910), «Тіні забутих предків» (1911). Правнук М.Коцюбинського (по лінії сина Романа, який був репресований у 30-х роках) Ігор 7 липня 2014 був мобілізований як офіцер запасу ЗСУ, воював в зоні АТО на Луганщині заступником командира танкової роти по роботі з особовим складом, демобілізований у березні 2015, є теперішнім директором чернігівського музею Михайла Коцюбинського.

